

Dom og frelse

Andre perspektiver på livet

I begyndelsen af juli 2014 tog vi, to unge danskere, af sted mod Myanmar. Vi havde netop afsluttet semesterets eksamener, en periode, der for de fleste medfører et træt hoved fyldt med huskeregler, fine formuleringer og nervøsitet. Nu var vi på vej mod et ukendt land og kultur, og et af vores mål med turen var at finde ud af, hvad der mon fylder en ung burmesers hoved.

[≡][□] Anne Læssøe
og Rasmus Kure

Af kommunikationsmæssige årsager var det desværre ikke mange unge burmesere, som vi fik mulighed for at komme ind i hovederne på. Men i Chin-staten ude i landsbyen Dimpi, som deltager i projektet »Hjælp til Selvhjælp«, mødte vi tre unge piger, som gerne fortalte os om deres fremtidsdrømme og visioner. I starten var vi dog meget i tvivl, om de havde forstået vores spørgsmål, for drømmene var slet ikke af samme karakter, som mange unge danskeres.

Pigernes drømme

»Jeg vil gerne være dygtig til at dyrke afgrøder og passe markerne«, »Jeg vil gerne være en god mor« og »Jeg vil gerne kende Bibelen godt«, sådan lød pigernes svar. Beundringsværdige svar, men også forundrende. Hvor blev drømmene om en god og populær uddannelse af, 12-tallerne og milliongevinsten? Samtalen med pigerne efterlod os med mange tanker. Hvorfor er pigernes drømme begrænset til livet i landsbyen? Tør de ikke drømme større, eller kender de bare ikke til alternativer?

Drøm og virkelighed

Vi fik senere på vores rejse denne forklaring: Uddannelse efter high school er ikke mulig i Chin-staten – kun hvis man vil være baptistpræst! Hvis du ønsker en anden videregående uddannelse, skal du til Indien eller nogle af de større byer i Myanmar. Alle børn i Myanmar får tilbudt en grunduddannelse. Regeringen betaler for skolebygningerne og undervisningen af alle til og

med high school, men byerne/landsbyerne skal selv finde undervisere. Det begrænser kvaliteten af undervisningen, da kun få har været uden for Chin-staten for at tage en læreruddannelse.

Resultatet er, at de fleste ikke består deres eksamen efter high school, og derfor slet ikke har mulighed for videre uddannelse. De, der består, skal fremskaffe en mindre formue for at kunne rejse ud af Chin-staten og for at kunne betale for uddannelsen. Derfor er uddannelse efter high school ikke normen for de unge burmesere i Chinstaten. Det er formentlig en del af forklaringen på drømmene om en mere praktisk form for uddannelse og succes.

Vores prioriteringer

Andre tanker pegede mere indad mod os selv. Er vores drømme overfladiske og lige-gyldige? Bruger vi al energi på en uddannelse, eller husker vi at investere i Gud og familie? Er kriterierne for succes i Danmark bestemt af staten, eller er det op til den enkelte at vurdere, hvad succes er?

Vores konklusion på de tanker er indtil videre, at vi ville ønske, at unge burmesere havde et uddannelsesvalg, ligesom vi i Danmark har det, og at valget at blive landmand dermed er frivilligt. Første skridt mod det er bedre kvalitet af grunduddannelsen. Bedre uddannelse ville sætte gang i en kæmpe udvikling i landet. Dernæst ville vi ønske, at unge danskere lod være med at måle succes i karakterer og flotte resultater og huskede grundlæggende værdier i livet som tro og familie.

Fakta

Projektet »Hjælp til selvhjælp« forebygger større og mindre katastrofer og afvikles af Baptistkirken i Danmark med hjælp fra Folkekirkens Nødhjælp og sammen med Myanmar Baptist Convention.

Formålet med projektet er at sætte lokale kirker i stand til at deltage aktivt i at gøre lokalsamfundene mere modstandsdygtige i tilfælde af naturkatastrofer. Det kan fx være oversvømmelser og dermed forurening af drikkevand eller landbrugsjord, der skyldes væk pga. erosion.

Udvalgte deltagere fra 25 landsbyer oplyses om de muligheder, der er for at reducere konsekvenserne af bl.a. cykloner. Dernæst videreformidler kirkerne den nye viden til de lokale kirker og lokalsamfund.

50 ledere fra 25 landsbyer i primært Chin-staten er indtil videre uddannet.

Der etableres lokale komiteer, og beredskabsplaner udarbejdes i samarbejde med de lokale myndigheder.

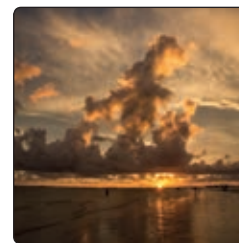
Bl.a. med hjælp fra jubilæumsindsamlingen tror vi på, at vi kan nå indsamlingsmålet på 375.000 kroner til projektet, men med flere penge kan der gøres mere!

Send dit bidrag til konto: 3201 - 10042879. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Indhold

Dom og frelse

Forsiden

[📷] Barkholt Foto

2 Andre perspektiver på livet

– på rejse i Myanmar

5 At tabe sit liv

– leder

6 Nye (gamle) toner i forkyndelsen af Jesu død og opstandelse

– død og opstandelse forkyndt til moder-
niteten

9 Hvorfor skulle Jesus dø på korset?

eller: Dommen og en kærlig Gud

12 Koinonia

– en ny baptistmenighed

14 Hvad er drivkraften for mission?

– hvad er det bedste motiv?

16 Bønnens tre bevægelser

– IND - OP - UD

– serie om tro og spiritualitet

18 Treenighed i nyt logo

– det splintrede kors i ny udgave

20 Livet efter livet

– længsel og fuldendelse

23 Med Jesus til MGP

– om David Vang

24 Døden, livet – og dåben

– serie om dåben

26 Esbjerg Evangeliet

– et 40 m langt vægmaleri

28 Baptistkirkens fritidsarkivar og slægtsforskere

– portræt af Villiam Nielsen

31 Navne

32 Livet er evigt

– vidnesbyrd af Elise Gaust

34 Den herlige yderste dag

– ledelsen tager ordet

35 Dåb

– serie om kirkens ritualer

36 Skarpe betragtninger

– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør

tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk

Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com

Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk

Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:

Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 22. maj. Deadline 16. marts.

Nr. 4: 10. juli. Deadline 11. maj.

Nr. 5: 25. september. Deadline 27. juli.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfilet på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

At tabe sit liv

Et menneske kan tabe sit liv på gulvet i en sådan grad, så det går i stumper og stykker. Vi kender alle mennesker, der gik fortabt i livet. Fortabelse er en realitet i livet her. Hvad Guds dom i evigheden er og indebærer, skal vi ikke tage stilling til, for vi kender kun brudstykker af sandheden.¹ Men vi kan lytte til den forkyndelse, Jesus møder mennesker med, og drage vores konklusioner af den.

[≡] Hanne Kiel
[📷] Barkholt Foto

Evangeliet skal aldrig bruges som et forstørrelsesglas til studium af andre menneskers liv, men derimod altid som et spejl, hvor man kan se sig selv og sit eget liv i evangeliets perspektiv.

Gud frelser os fra at tabe livet på gulvet. Vi skal blot tro på Guds kærlighed i Jesus Kristus og acceptere hans kærlighed som livets grundvilkår: Altså noget, der ikke afhænger af mig, og som jeg ikke kan ændre på.

Jesus understreger i en række lignelser, at vi skal bruge vores liv rigtigt, fordi vi ellers vil tabe livet på gulvet. Det er en understregning af, at jeg bør besinde mig på, om mit liv leves efter en målestok, der gør det muligt for mig at bestå, når jeg stilles ansigt til ansigt med den levende Gud.

Det er altså til hver en tid en kommentar til, hvordan jeg forvalter det faktum, at jeg er dåbs-begravet og dåbs-opstanden til et helt nyt liv², hvor virkeligheden er Guds, og hvor jeg blot skal leve ud af min dåbspagts nåde. I sikker forvisning om, at Gud har taget imod mig i sin nye virkelighed.

At vide sig sat under Guds vurdering er et vigtigt memento til måden at bruge livet på. Vores liv er en kostelig gave, så det skal leves fuldt ud. Vi skal gribe Guds kærlighed med ivrige hænder, suge til os af dens næring og dele rigeligt ud til alle, vi lever sammen med.

Og ingen anden end vor Herre Jesus Kristus skal vurdere resultatet. Ikke vores omgivelser og heldigvis heller ikke os selv. Det er kærlighedens Gud, der dømmes.

1) Se 1. Korintherbrev kap. 13, vers 12. 2) Se Romerbrevet kap. 6, vers 3-11

Nye (gamle) toner i forkyndelsen af Jesu død og opstandelse

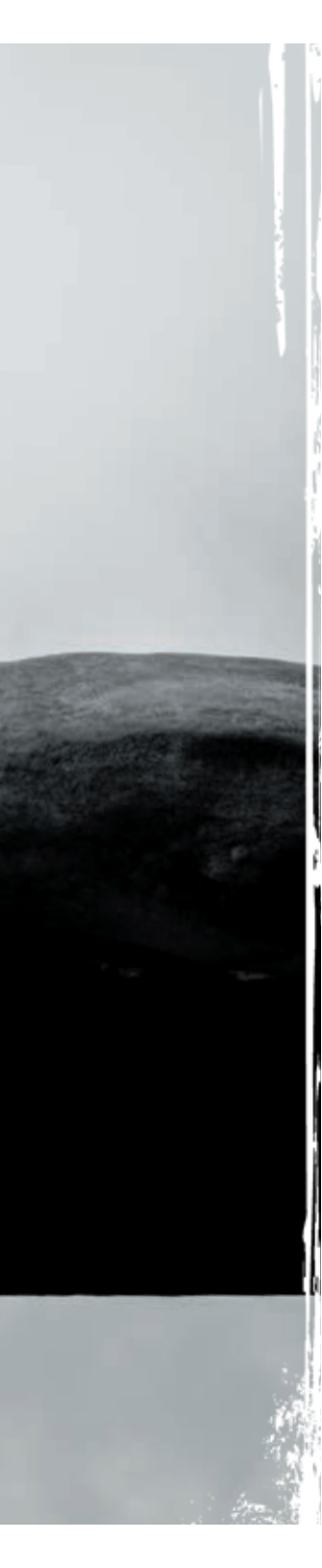

[≡] Ole Lundegaard

[📷] Flickr

» Hvis Jesus måtte dø for at tilfredsstille
Guds vrede, kan jeg ikke tro på Gud. «

Jeg burde have sagt nej til at skrive denne artikel. Det kan ikke lade sig gøre på så få linjer at sige ret meget fornuftigt om så centralt og afgørende et tema som forkyndelsen af Jesus' død og opstandelse, endsige at fortælle om det paradigmeskifte, der i disse år finder sted i forhold til denne centrale del af den kristne forkyndelse. Med fare for at blive revet i næsen: »Du har ikke det hele med«, gør jeg dog forsøget.

Hvorfor skulle Jesus dø?

En strøm af bøger har flydt især de seneste 10 år¹⁾, så jeg kunne fylde artiklens 5200 anslag alene med titler på bøger og artikler om emnet. Det moderne menneske har et problem med den forklaring, vi normalt har fået. Eksempel: En dag kom en kvinde til mig og sagde, at hun gerne ville tro på Gud, hvis jeg kunne give hende en anden forklaring på Jesus' død end den, hun var vokset op med: Nemlig, at Jesus kom til verden for at betale den pris for synden, som *skulle* betales, og som Gud i sin retfærdighed og hellighed *måtte* forlange af mennesket. Guds straf for synd, der skulle tilfalde os, blev i stedet lagt på Jesus, og i troen på ham undgår vi evig fortabelse. »Hvis Jesus måtte dø for at tilfredsstille Guds vrede, kan jeg ikke tro på Gud«, sagde hun. Jeg kunne fortælle, at sådan troede jeg heller ikke.

Nu kunne man sige, at kan vi ikke forstå den forklaring, er det os, der er noget i vejen med, for det er nu engang den forklaring

Bibelen giver. Men så enkelt er det ikke. Der står meget mere og meget andet end det. Det var heller ikke den fremherskende lære i de første 1000 år af kirkens historie, og der kan være gode grunde til ikke at acceptere den som forklaringen i dag.

Det store skel

I de første tusind år af kirkens historie var den mest almindelige forkyndelse, at Jesus gennem sin død og sin opstandelse *fravristede Den Onde magten*. Fx skrev Irenæus i 200-tallet: »Han blev menneske blandt mennesker, synlig og til at røre ved, for at tilintetgøre døden og vise livet og udvirke samfundet mellem Gud og menneske«.

I 1100-tallet formulerede Anselm af Canterbury imidlertid den tanke, der for nogle er den »rigtige«, at Gud skulle have »satisfaction« (latin: »oprejsning«) for den synd, mennesker begår. Anselm hentede billedet fra sin tids feudale Europa, hvor en fyrste skulle have oprejsning, hvis en undersåt forbrød sig mod ham. Der måtte betales en pris, ellers var det af med hovedet, upopulært sagt. Denne lære (den objektive forsoningslære) skabte en gudsforståelse, hvor Guds relation til mennesker primært blev set som *fyrstens*, der ikke under nogen omstændigheder kunne acceptere æreskrænkelser. Anselm taler altså om menneskets forhold til Gud ud fra en middelalderlig, juridisk tankegang, der naturligvis var ukendt for Jesus.

1) Det er især i England og USA, der er udkommet mange bøger, men også nogle få i Danmark, fx Johannes Værges to bøger *Det betroede menneske* og *Guds skrøbelige arvinger*.

Der har altid været et indre modsætningsforhold i den forkyndelse, da den samtidig har villet hævde (med Jesus), at Gud er vores kærlige far. Men sådan kan en kærlig far da ikke handle, tænker vi! Skulle den almægtige Gud have bundet sig selv til et offersystem, der gør, at Han er tvunget til at forlange nogens død for at lade sig formilde? Når vi læser Det gamle Testamente, lader Gud sig da i øvrigt hele tiden formilde, også uden ofre?

Et ændret faderbillede

Og her er vi ved nøglen til moderne menneskers problem: I Jesu forkyndelse er Gud først og fremmest Far. Det er alle enige om. Så længe en far stadig blev set som en straffende figur, kunne man til nød leve med det indre modsætningsforhold i teologien om Jesu død på korset som en nødvendig straf, men med det faderbillede, vi har i dag, lader det sig ikke længere gøre. I dag forstår vi en far, som en kærlig person, der vejleder og retleder, sætter fri gennem forbillede og gennem at afstå fra vold.

Hvad da, er Gud så ikke dommer længere? Er fem og syv da lige? Nej, fem og syv er ikke lige. Synd er ikke lige meget. Synd ødelægger! Og jo, Gud er dommer, men Jesus lærer os, at Gud dømmes som en far, ikke som en krænket fyrste. Tænk på beretningen om den fortabte søn.

Den ældste kristne forståelse af Jesus' død var, at Jesus blev korsfæstet på grund

» Det var ikke Gud, der slog Jesus ihjel. Det gjorde mennesker. «

af sit budskab og sine gerninger. Det var ikke Gud, der slog Jesus ihjel. Det gjorde mennesker. Men den gode nyhed er, at Gud rejste ham fra graven påskedag! Som det hedder i Apostlenes Gerninger: »Livets fyrste dræbte I, men Gud oprejste ham fra de døde.«²

Frelst til Gud, ikke fra Gud

Den triumf, som mennesker i deres oprør mod Guds vilje søger ved at slå budbringeren ihjel, trumfer Gud ved at rejse sin søn fra graven påskemorgen. For altid er voldens og syndens herredømme brudt. Åbent ligger landet for Guds rige, som

Jesu forkyndte, og vi kan som hans disciple herefter med tro og håb og fyldte af Helligånden stille os i tjeneste for den nye verden, Gud vil skabe i Kristus. Det er det, vi frelses til ved Jesu død og opstandelse. Vi frelses ikke *fra* Gud, men til Gud. Hør Irenæus igen: »Han blev menneske blandt mennesker, synlig og til at røre ved, for at tilintetgøre døden og vise livet og udvirke samfundet mellem Gud og menneske«.

2) Apostlenes Gerninger kap. 4, vers 15

Nu skal man passe på med at bruge menneskelige følelser og fornemmelser til at sortere i noget, som er meget større end os. Der er ingen tvivl om, at Bibelen vil vise os Guds kærlighed til syndere i Jesus. Som den himmelske røst lyder over Jesus: »Det er min elskede Søn, hør ham!«. Men i Bibelen er der åbenbart ikke den modsætning mellem det og talen om den kommende dom, som nogle ser i dag. Hvorfor mon ikke?

[≡] Asger Chr. Højlund

[📷] Flickr

Hvorfor skulle Jesus dø på korset? eller Dommen og en kærlig Gud

Det er nærliggende for mig at tage mit udgangspunkt i et af Folkekirkens bekendelsesskrifter, nemlig »Den augsburgske bekendelse«. Her hedder det bl.a. i art. 17: »De (dvs. vore menigheder) lærer ligeledes, at Kristus vil komme til syne ved verdens ende for at dømme, og at han vil opvække alle døde. De fromme og udvalgte vil han give evigt liv og bestandige glæder, men ugudelige mennesker og djævlé vil han fordømme til at pines evigt uden ophør«.

Med art. 17 befinder vi os et godt stykke henne i bekendelsen. Den begynder med at sige noget om Gud, om mennesket →

1) Markus-evangeliet kap. 9, vers 7

» Som skaber er Gud ikke ligeglad med, hvordan vi lever vores liv. «

→ som synder, om Kristus som frelser, om troen, gerningerne osv. Men til sidst kommer denne artikel om Kristi komme til dom. Det er ikke her, bekendelsen begynder. Men det hører med til grundlæggende kristendom.

Bekendelsen henviser udelukkende til Bibelens ord og historie, som vi er en del af, og som vi i hver ny tid skal formes af. Men for at troen ikke skal udvikle sig væk fra sit udgangspunkt, har de kristne lige fra begyndelsen haft nogle pejlemærker. Dette er et af dem: Der kommer en dom, hvor vi vil møde Jesus som dommer. Og hvor han vil sætte et skel i menneskeheden, som rækker ind i evigheden.

Dommen

Den vigtigste basis for det har vi uden tvivl i Jesus' egne ord. De står på ingen måde isoleret i Bibelen, men hænger nøje sammen med det, som Det gamle Testamente siger om Guds komme til dom i de sidste tider. Igen og igen taler Jesus om dagen, som skal komme som en tyv, om at have olie på lampen osv. Et af de kendteste steder er lignelsen om folkeslagene, der samles foran Menneskesønnens trone og skilles ad på basis af det, de har gjort »mod en af disse mine mindste brødre«². Sådan taler også hans apostle: »For vi skal alle fremstilles for Kristi domstol, for at enhver kan få igen

for det, han har gjort her i livet, hvad enten det er godt eller ondt«³. Og sådan taler man i den tidligste oldkirke, hvor forkyndelsen om en kommende dom vakte de kraftigste reaktioner hos hedenske kristendoms-kritikere. Tanken om en kommende dom, for slet ikke at tale om en evig fortabelse, var for dem latterlig og meningsløs.

Hvorfor spiller dommen en sådan rolle? Kan den overhovedet forliges med det, vi ellers hører om Jesus og forbinder med den kristne tro, nemlig at Jesus åbenbarer Guds kærlighed? Hører det ikke til en forståelse, som der eventuelt er rester af i Bibelen, men som vi på basis af Bibelens hovedbudskab må dømme ude eller finde en anden tolkning af?

Gud bekymrer sig

Den Gud, som taler til os igennem Bibelen, er både skaber og frelser. Det argument brugte man allerede i oldkirken. Det kan med samme ret bruges i dag. Som skaber er Gud ikke ligeglad med, hvordan vi lever vores liv. Forventningen om, at Gud en dag vil holde dom, er ét langt vidnesbyrd om det. Gud vil føre sit skaberværk til ende. Han vil ikke lade det onde herske for evigt, men sætter allerede her i livet grænser for det – døden er en stadig påmindelse derom. Og en dag vil han gøre endelig op med det onde. Når den hedenske samtid

opfattede de første kristnes tale om dom som latterlig, var det, fordi de ikke anså denne verdens tilfældigheder som noget, Gud nedlod sig til at tage sig af. Men en så åndelig gudsforståelse har vi netop ikke. Når mennesker i dag i mødet med lidelse og uretfærdighed spørger: »Hvor er Gud?«, så er der et svar at give ud fra den bibelske åbenbaring: Gud vil en dag gøre op med denne verdens ondskab.

Problemet er bare, at det onde også er trængt ind i os mennesker. Derfor må Gud også dømme os. Det gælder ikke bare enkelte forbryderiske ledere og deres medløbere. Ondskaben ligger latent i os alle – vi har bare så svært ved at se det. Derfor sendte Gud sin søn, for at opgøret med os mennesker kunne blive taget i ham, og der med ham kunne komme en ny begyndelse.

Det ophæver ikke dommen – Bibelen fremstiller jo netop Jesus som dommeren. Men det betyder, at der er en vej igennem dommen. En vej i kraft af det liv, han giver uden nogen fortjeneste fra vores side, med de frugter det sætter i mennesker.

Troen bliver ligegyldig

At sige, at der ikke findes nogen dom, eller at dommen er at forstå som en renselse, som i sidste instans vil føre til, at alle bliver frelst, er at gøre det bibelske budskab meningsløst. Hvis Guds kærlighed betyder,

2) Matthæus-evangeliet kap. 25, vers 31-46

3) 2. Korinther-brev kap. 5, vers 10

at fortabelsen er en umulighed, er det meningsløst, at hans Søn skulle dø. Så er troen på Jesus som vejen, sandheden og livet store ord uden indhold. Ud fra et luthersk perspektiv bliver betoningen af troens betydning og sakramenternes formidling af alt

» Gud vil en dag gøre op med denne verdens ondskab. «

det, Jesus har gjort, meningsløs. Taknemligheden over Guds ufortjente gave forvandles til ret og selvfølgelighed. Talen om den kamp, der hører al tro til, mister også enhver mening. Livet bliver ulideligt let.

Det er det, som det bibelske billede i hele dets fylde – også med de gåder det rummer for os mennesker – er med til at hindre.

Asger Chr. Højlund, dr. theol. og professor på Menighedsfakultetet, belyser her det traditionelle lutherske syn på dom og frelse.

'Koinonia' – en ny baptistmenighed

I april stiftes en ny international baptistmenighed i Aalborg. De bliver muligvis aldrig 50 på én gang: »Men det er ikke antallet, der bestemmer, om vi er en levende, selvstændig menighed«, siger menighedens præst Lee Hanson.

[≡] Lee Hanson
[📷] Dani Maris

Vi begyndte som Bethelkirkens »engelske gudstjenester«. Siden gav vi os selv det mere beskrivende navn: *International Christian Fellowship* – det Internationale

Kristne Fællesskab – for vi var mange nationaliteter, og vores fælles sprog var engelsk.

For nogle år siden besluttede vi, at nøgleverset for vores fællesskab skulle være: »De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og bønnerne¹. Altså de fire emner: Bibelen,

fællesskabet (på græsk: *Koinonia*), nadveren og bønnerne. Flere steder i Det nye Testamente er *Koinonia* et stærkt udtryk for et kristent fællesskab². Vi valgte navnet for at udtrykke håbet om, at vores fællesskab må have disse fire kendetegn.

Vi er taknemlige for, at Bethelkirken

1) Apostlenes Gerninger kap. 2, vers 42

2) Fx 1. Korintherbrev kap. 10, vers 16; Filipperbrevet kap. 2, vers 1

» Vi understreger, at vi er internationale,
hvilket også inkluderer danskere! «

har haft en vision om tjeneste blandt de internationale i Aalborg. Det var ikke meningen at begynde en ny kirke, men ønsket om at blive selvstændig er vokset langsomt gennem årene. Sammenlign med et barn, der vokser op, bliver selvstændig og er klar til at tage hjemmefra og tage ansvar for sig selv. Det er en naturlig vækstproces. I *Koinonia* tror vi, vi er kommet til det punkt i vores kirkeliv, hvor vi kan tage ansvar for missionen og visionen, som Gud har givet os.

Inkluderer danskere

Majoriteten af dem, der deltager i *Koinonia*, har ikke engelsk som modersmål, men engelsk er det sprog, de taler mest her. Det betyder, at de fleste kan deltage i *Koinonias* aktiviteter, som f.eks. bibelgrupper. Vi understreger, at vi er internationale, hvilket også inkluderer danskere! Mange er på gennemfart og vil være i Aalborg en begrænset tid pga. studier eller arbejde.

Vi vil gerne være deres åndelige hjem, mens de er her. Vi ønsker at være kendt for de fire tegn: Vi underviser i Guds ord, fællesskab, vi fejrer nadver sammen og beder for hinanden. Ikke teori, men praksis. Vores vigtigste mål er at være et fællesskab, som opbygger, udruster og opmuntrer Kristus' disciple til at være salt og lys i deres dagligdag.

International Baptist Convention

Koinonia vil være medlem af *The International Baptist Convention (IBC)*, der er et fællesskab af engelsktalende kirker og missioner i Europa, Mellemøsten, Afrika, Central- og Sydamerika. IBC samler flere end 70 engelsksprogede kirker og missioner i over 27 lande, og de samarbejder om at opfylde missionsbefalingen³. En IBC-kirke består typisk af mennesker, som er mobile verdensborgere – globale efterfølgere af Kristus. Kirken har en kultur, der tiltaler internationale, som den lokale kirke

ofte ikke når. Selvom IBC består af baptistkirker, har de medlemmer fra alle kristne trosretninger. Vi ønsker at påvirke vores byer og verden med det livsændrende budskab om Jesus Kristus.

Optagelse i BaptistKirken

Koinonia søger også optagelse i BaptistKirken på landskonferencen i Lindenberg i år. Vi er godt 20 voksne medlemmer – og mener ikke, at antallet skal bestemme, om vi er en levende, selvstændig menighed. Vi er klar over, at SKAT har besluttet, at man skal være 50 for at få skattefradrag. Muligvis bliver vi aldrig 50 på én gang! Først tænkte vi, at det ikke er vigtigt, men vi indså, at nogle i menigheden kan få glæde af BaptistKirkens projekt. Men det er ikke derfor, vi søger optagelse! Det er en sidegevinst.

Den nye menighed holder stiftelsesfest 19. april i Bethelkirken, Aalborg.

3) Matthæus-evangeliet kap. 28, vers 18-20

Hvad er drivkraften for mission?

»Hvis du dør i dag, hvor havner du så?« Det har mange især ældre mennesker fortalt mig, at præsten spurgte om i kirkedøren efter gudstjenesten. I vækkelsesbevægelser har det traditionelt været truslen om, at – primært – andre skulle havne i Helvede, der har drevet mennesker og kirker til mission. Men er det virkelig det bedste motiv for at blive kristen?

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Arkiv

Jeg spurgte Poul Asger Beck, præst i bl.a. Silkeborg Baptistmenighed, hvad der kan drive os til mission, hvis vi ser bort fra truslen om Helvede og løftet om at komme i himlen, når vi dør.

Han er meget bevidst om ikke at tale om *vores* mission, men *Guds* mission:

Guds mission

»Guds mission oplever jeg som at blive båret. At gøre lidt, der har stor betydning for andre – men som samtidig paradoksalt nok også giver én selv en masse. Når det sker, så tror jeg, det er Guds mission. Sådan er det, fordi Guds mission i grunden

handler om kærlighed. Det er kærlighedens paradoksale væsen, at kun ved at give den videre, kan vi bevare den. Når vi giver Guds kærlighed videre, så oplever vi på forunderlig vis, at vi får mere, end vi giver. Men sådan må det vel være, når det er Helligånden, der virker, og ikke os.

Jesus selv er meget konkret i forslag til, hvordan vi giver mennesker smagen af Guds rige:

»Jeg var sulten, og I gav mig noget at spise. Jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke. Jeg var fremmed, og I tog imod mig. Jeg var nøgen, og I gav mig tøj. Jeg var syg, og I tog jer af mig. Jeg var i fængsel, og I besøgte mig.«¹

Ingen af disse ting er vanskelige. Det er netop det store ved Guds mission i Helligåndens kraft, at vi ofte ikke selv ved, at det er det, der sker.«

»Jeg kan se, hvilken betydning det har i dette liv, når mennesker får en tro på Jesus.«

»Hvis vi vil give os selv helt og fuldt og til stadighed, så må vi lægge alle andre motiver bag os.«

1) Matthæus-evangeliet kap. 25, vers 35-36

Poul Asger Beck.

Fire hurtige

Henrik Krak Søndergaard, præst i Odense Baptistkirke, giver fire hurtige begrundelser:

»Jesus har befalet det i Matthæusevangeliet kapitel 28.

– Vi er taknemlige over, hvad vi har fået gennem Jesus. Det vil vi gerne gengælde.

– Gud elsker hvert eneste menneske og ønsker fællesskab med dem. Vi kan være med til at give dem det.

– Det kommer indefra. Når vi bliver fyldt af Gud Helligånd og af Ordet, opstår der en nød inde i os. Vi siger som Jesus' discipel Peter: »Vi kan ikke lade være at tale om det, vi har set og hørt ...!«

Henrik Krak Søndergaard.

I dette liv

Selv har jeg svært ved at sige, hvem der bliver fortabt, når vi dør – og hvad det så indebærer. Min drivkraft til mission er, at jeg kan se, hvilken betydning det har i dette liv, når mennesker får en tro på Jesus. Når fred, tilgivelse, håb, glæde, taknemlighed, barmhjertighed og nåde får overtaget og ændrer menneskers forhold til sig selv, til medmennesker og til Gud.

Jeg har aldrig troet på, at vi kan true mennesker til at tro på det gode. Tværtimod handler det »at være lys og salt« om, at mennesker føler sig draget mod lyset. Og Jesus er verdens lys! Det er ham, der er frelseren. Jeg skal slippe kontrollen.

Til Faderens ære

Jeg skæver også til Pave Frans' bog »*Evangeliets glæde*«, som er en lang argumentation for evangelisation. Og ikke én gang nævner han himlen og helvede, men en masse om at være helhjertet til stede blandt verdens fattige og udstødte med glæde. Han skriver blandt andet om motivet til at evangelisere:

»Vi er forenet med Jesus – lad os da søge, hvad han søger, elske, hvad han elsker. Når alt kommer til alt, er det Faderens herlighed, vi søger – vi leder og handler »til pris for hans nådes herlighed«. ² Hvis vi vil give os selv helt og fuldt og til stadighed, så må vi lægge alle andre motiver bag os. Dette er det endegyldige motiv, det dybeste, det største. Det er rationalet i og meningen med hele resten. Det er Faderens ære og herlighed, som Jesus søgte hele sit liv igennem. ... Hvis vi er forkyndende disciple, så er det – før noget andet – fordi Jesus har sagt til os: »Derved herliggøres min Far, at I bærer megen frugt«. ³

2) Efeserbrevet kap. 1, vers 6

3) Johannesevangeliet kap. 15, vers 8

Dette er anden artikel i en serie om *tro og spiritualitet* med fokus på, hvordan det åndelige liv blandt kristne leves i praksis. Målet er at se rigdommen ved bønnens mange facetter og storheden ved det åndelige livs mangfoldige udtryksformer. En gennemgående inspirationskilde er egne erfaringer og bøger om det åndelige liv af *Richard Foster*.

Bønnens tre bevægelser – IND – OP – UD

Hvem beder vi til? Hvor fører bønnen os hen? Bøn er samtale og nærvær med Gud.
Bøn er for en kristen, hvad åndedrættet er for ethvert menneske.

[≡] Torben Andersen

[†] Collage: Ole Steen Pedersen

Jeg husker ovennævnte definition på bøn fra mine unge dage. Jeg har senere samlet flere citater: »Bøn handler om, at vi i stilhed træder ind i den relation, hvor vi er set, elsket og kendt, endnu før vi behøver forklare os«, af Poul Asger Beck. »Bøn handler ikke om at overvinde Guds modvilje, men i stedet om at gribe fat i hans enorme villighed«, af Martin Luther. Og Moder Teresa taler om at være stille for Gud: »Gud taler, når vore hjerter er stille. At lytte er begyndelsen på en bøn«.

Bøn er svar på Guds kærlighed

»Bøn er menneskets respons på den ende-

løse strøm af kærlighed, som Gud belejrer ethvert menneske med«, siger Richard Foster i sin bog om bøn¹. Vi må opdage bøn som et voksende kærlighedsforhold til Gud, universets skaber og livets oprettholder. Guds kærlighed er endeløs rettet mod hele skaberværket med mennesket i særstilling. En sådan kærlighed kalder på svar. Stærkest ser vi Guds kærlighed i Jesus' liv, død og opstandelse. Jesus er derfor indgangen til en dybere erfaring af kristen bøn.

Bøn til Fader, Søn og Helligånd

Hvem beder vi til? Gud – ja, men er det mere specifikt til Faderen, Sønnen eller Helligånden? Det kristne gudsbillede er, at Gud åbenbarer sig som Den treenige Gud:

Fader, Søn og Helligånd. Det afgørende er dog ikke, hvordan vi får vendt og drejet vores tanker og ord, men derimod at vi giver respons på Guds kærlighed og oplever den dybere relation. Dog er det godt at lære af andres erfaringer i bøn, fx Richard Foster. Han taler om bønnens tre bevægelser.

Bevægelsen INDAD

Jesus lærer os at bede: »Vor Fader, du som er«. Et umiddelbart svar på Guds kærlighed kommer til udtryk, når vi lærer Gud at

» Jesus er indgangen til en dybere erfaring af kristen bøn. «

1) Richard Foster: Prayer – Finding the Heart's True Home, London: Hodder & Stoughton, 2005, s. 85.

kende som far og ser os selv som børn af ham. Det sker ved tro på Jesus og erfaring af ham som Herre og Frelser. Jesus' mission var at genoprette vores forhold til Gud. Jesus er døren til Guds faderhjerter. Gennem ham oplever vi Guds nåde og tilgivelse. Derfor kommer bevægelsen indad først, fordi den handler om indre forvandling og nyt liv ved tro på Jesus. Uden Jesus bliver Guds hellighed og herlighed for overvældende og hans retfærdighed for dømmende. Uden en indre forvandling bliver bevægelsen udad for krævende – og bønner en religiøs pligt eller tomt ritual.

Bevægelsen OPAD

Med Jesus går bønnens bevægelse hurtigt opad. Vi drages mod Guds faderhjerter og

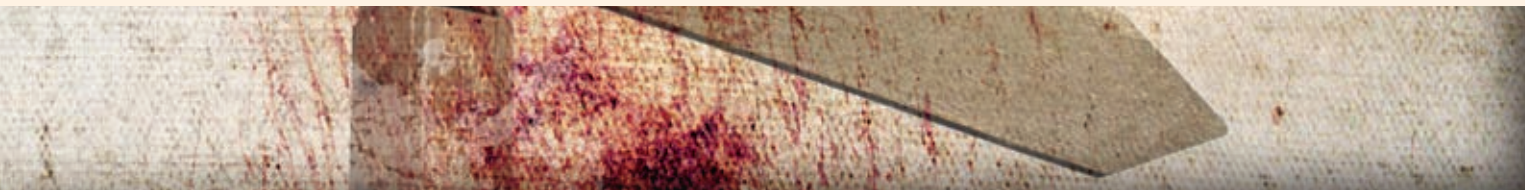
majestætiske kongedømme. Tak og lovprisning presser på i vores bøn, både i stilhed og ord. Jeg er skabt af universets Herre, og han har planer for mig. Gud Fader har øje for mig og vil mig det godt! En kollega fortalte, at han altid i aftenbønnen med sine børn bad: *»Far, jeg beder dig, at NN må blive den bedste udgave af det, som du har skabt NN til at være«* – fordi mange kræfter trækker i anden retning.

Bevægelsen UDAD

Bevægelsen indad og opad leder udad. Guds kærlighed må deles med andre. Jesus viste os Faderen og sendte os Helligånden. Lovprisning bevæger sig naturligt videre mod forbøn. Jf. *Fadervor*. Uden Gud Helligånd vil vi ikke lære Sønnen og

» Vi må opdage bøn som et voksende kærlighedsforhold til Gud. «

Faderen at kende. Hvor begynder bønneren så? Hvis vi lader Jesus lede os ind i et personligt kærlighedsforhold til Gud, vil vi hurtigt erfare, at bøn leder væk fra os selv. Livet må deles med andre – og der må bevægelse til!

Treenighed i nyt logo

Det splintrede Kors er knapt så splintret, som det har været. Til gengæld har det fået Treenighedens farver, og dets kunstner, Karl Heilesen, har givet det sin velsignelse.

[≡] Lone Møller-Hansen

[✎] Grafik: Ole Steen Pedersen

Det er ikke svært at genkende det gamle logo, selvom det er blevet forenklet, og farverne er nye. Det nye logo er blevet til ved vores layouter Ole Steen Pedersens bearbejdning af det gamle splintrede kors, som Karl Heilesen skabte til Baptistsamfundets 150 års jubilæum i 1989.

Det nye logo har fået Karl Heilesens

velsignelse, og han er også kommet med gode råd til, hvordan det kunne blive endnu bedre. Korsets arme er blevet løftet, så de nu er både lovprisende og favnende. Det var faktisk Heilesens idé. Karl Heilesen, der i dag er 96 år, var med det samme indstillet på, at hans logo kunne gøres mere up-to-date, og at han gerne ville være medspiller. Forskellige udspil fra Ole Steen har været om ad Heilesen, og om slutresultatet siger han:

›Det er blevet en god forenkling! Korset fremtræder stadig som ›Den Opstandne Herre‹, der hilser sin menighed med oprakte arme! Og Opstandelseskorset beholder symbolet af store og små menigheder, der danner en helhed – fællesskabet i Kristi kirke.

De tre farver

Vi, der har arbejdet med fornyelsen af logoet, har haft mange udgaver igennem hænderne de seneste måneder. Og mange forskellige farver. Valget faldt til sidst på det logo, som har de tre farver, der symboliserer Den treenige Gud: Fader, Søn og Helligånd.

Korset er blevet grønt ligesom Livets træ. Men grøn er også Skaberens og det skabtes farve. Rosen er stadig rød. Den er symbolet for Kristus, kærlighedens og det bankende hjertes farve. Duen er blevet blå. Blå betyder trofasthed og er Helligåndens farve.

Da vi først så, at disse tre farver virker meget naturlige i BaptistKirkens bearbejdede logo, var ingen af os længere i tvivl. Logoet blev dermed også et symbol på Treenigheden.

De tre åbenbaringer

Mange i min generation har fået Treenighedens farver slået fast gennem undervisning og personlige profiler, der stammer fra den kreative underviser Christian Schwarz. For snart 20 år siden præsenterede han Naturlig Kirkevækst, som nu hedder Naturlig Menigheds Udvikling. Han fik slået Treenighedens farver fast i bogen: ›Den trefoldige kunst – at opleve Gud‹, som stadig er værd at studere.

1989

2015

Det var et stærkt ønske fra Landskonferencen i november 2014, at det bliver et kors, der skal være BaptistKirkens logo.

Baptist Kirken

De tre farver symboliserer tre åbenbaringer af Gud: Guds fingeraftryk på skaberværket, hans åbenbaring til frelse i Jesus Kristus og den personlige åbenbaring, hvor Helligånden udvirker, at Kristus *for* os bliver Kristus *i* os. Ud af farvevalget springer altså en gammel teologi frem i det nye,

enkle logo, der er blevet til på baggrund af Karl Heilesens Opstandelseskors, som han altid har kaldt »Det splintrede Kors«.

Til fri afbenyttelse

Logoet ligger på BaptistKirkens hjemmeside til fri afbenyttelse – både i farver, i sort-hvid

» Det nye logo har fået Karl Heilesens velsignelse. «

og i negativ, hvis det skal bruges på en farvet baggrund. Forenklingen betyder, at det også kan bruges i lille format. Vi håber, I vil tage godt imod det. Det gjorde Karl Heilesen!

Livet efter livet – længsel og fuldendelse

De dødes opstandelse – at døden ikke har den definitive magt over mennesket – er et afgørende tema i Det Nye Testamente. Fra Det Gamle Testamente har vi samtidig motivet, at vi er skabt i Guds billede, dvs. skabt med en høj bestemmelse og dermed en længsel efter den fuldendelse, som opstandelsen indebærer.

[≡] Johannes Væрге

[📁] Arkiv

»Vi skal alle forvandles¹, skriver Paulus og redegør for det evighedshåb, der har sit grundlag i Jesus' opstandelse. Forvandlingen i opstandelsen hænger sammen med, at der er et højere mål for os, end nogen af os når i det jordiske liv. Vi kommer uundgåeligt til kort, svigter, går fejl. Men vores livsvej er ikke slut med døden. I opstandelsens møde med Kristus klarlægges det, hvad der mangler. Det sker i dommen.

Vores skyld kan blive smertelig at se i øjnene, men det store håb er da at kunne tage imod det helbredende, rensende og fuldendende lys, der strømmer os i møde

fra Kristus. Så vi i en lægende proces efter døden befries til det, vores dybeste længsel peger på: Et liv uden forvridninger, direkte forbundet med livskilden i et nyt, forløst fællesskab med hinanden – virkeliggørelsen af vores bestemmelse som skabt i Guds billede. En fuldendelse, hvor vi bliver ét med Sønnen og Faderen², hvor Gud bliver alt i alle³, og vi skal »bære det himmelske menneskes billede«⁴, dvs. ligedannes med Kristus, Guds levende billede.

Det helbredende, forvandlerende lys

En skelsættende begivenhed i fortællingerne om Jesus er forklarelsen på bjerget⁵ – hvordan Jesus med ét blev forvandlet og blev lysende, som ingen jordiske midler kan få noget til at lyse, og han talte med

for længst afdøde skikkelser, Moses og Elias – en forbindelse tværs gennem tid og rum. Tilsammen er det udtryk for, at der i Jesus er en lysfyldt virkelighed af en anden verden på færde.

Det er det lys, som i beretningerne om Jesus helbreder syge, sætter lamme i bevægelse, kalder håb frem i stivnede og fortabte og overvinder døden. Kalder på vores dybeste længsel efter forløst liv. Det er dét forvandlerende lys, vi på særlig måde vil møde i døden, i mødet med Kristus.

»Lys« er et afgørende billede på det, som nyskabende – i livet og i døden – udgår fra Gud og Kristus. Skabelsen begynder med lys, vi udgår fra lysets hjem, og alt ender i Guds lys. »Lys i dit lys skal vi skue«, som vi synger med Ingemann⁶. Der er den

1) 1. Korintherbrev kap. 15. 2) Johannes-evangeliet kap. 17, vers 22. 3) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 28. 4) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 49. 5) Matthæus-evangeliet kap. 17, vers 1-8, Markus-evangeliet kap. 9, vers 1-8, Lukas-evangeliet kap. 9, vers 28-36. 6) B. S. Ingemann: Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Maleri af Arne Haugen Sørensen.
Billedet hænger i samlingsalen på
Tølløse Privat- og Efterskole (TPOE).

*Fordi jeg er af jord, er jeg knyttet til livet hernede,
men jeg bærer også et stykke af guddommeligheden,
og derfor gør en længsel efter den kommende verden mit hjerte uroligt.*

Gregor af Nazians (ca. 330-390).

begrænsede erkendelse og det stykkevisse overvundet, så vi skal »kende fuldt ud«⁷, se det samlede billede, nå vores bestemmelse som lysets børn – forvandlede, befriede, dvs. rensede for det, der har forvansket Guds mening med hver enkelt af os. Der samles alle mit livs tråde.

Gud selv er lys, og vi er skabt i Guds billede med den bestemmelse, som disciplene så lyse i Jesus i forklarelsen på bjerget. I dåben og troen tager vi allerede nu hul på at blive forvandlede på samme måde, blive lys. I nadveren styrkes dét indre menneske, som skal lyse, hvor Gud er blevet alt i alle. Allerede nu kan vi altså øve os i at tage det, der er grundlaget for det evige liv, til os: Det, der lyser i Kristus, kærligheds og sandheds forløsende ånd.

7) 1. Korintherbrev kap. 13, vers 9-13

Gennem længslen udhuler Gud sjælene.
Ved at udhule dem gør han dem bedre i stand til at modtage ham.

Augustin (354-430)

→ Det himmelske liv og det jordiske

Om overgangen til opstandelseslivet hos Gud bruger Paulus⁸ billedet af sædekornet, der opløses i jorden og kommer op som en plante med klar forbindelse til det, der er lagt i jorden, men forandret i skikkelse.

›Vi skal alle forvandles‹ – fra jordisk til himmelsk legemlighed. I det hele taget er det himmelske en anderledes indrettet virkelighed end den jordiske. Himlen i denne forstand er ikke en lokalitet og ikke det samme som den astronomiske himmel, som vi kan udforske med instrumenter. Himlen med stort H er en virkelighed, vi ikke har adgang til med menneskelige midler, kun med Guds, en virkelighed i andre dimensioner og på andre betingelser.

Og dog gælder det, at der dybest set kun er ét liv. Det himmelske, evige liv er

fuldendelsen af det jordiske liv, befriet fra dødens og mørkets magt. Martin Luther bruger den formulering, at hele vores jordiske liv er det materiale, som Gud bruger til at nyskabe os i opstandelsen.

Der er altså en sammenhæng fra det jordiske ind i det himmelske – og den anden vej: Opstandelsetroen viser sammen med skabelsestroen, at der hviler en høj bestemmelse over mennesket. Vi er Guds arvinger, som Paulus skriver⁹, modtagere af al den forvandlingskraft, Kristus har sat ind i verden. Bevidstheden om denne høje status er som en nådig, varmende lysåbning over vores jordiske liv, så vi ranker ryggen og bliver båret af tro og håb og af den kærlighed, der er forskud på arven.

Johannes Værge er pensioneret sognepræst og forfatter til bl.a.

- ›Efter døden. En bog om det evige liv‹ (2008),
- ›Det betroede menneske. Opgør med forvreden kristendom‹ (2012) og senest
- ›Guds skrøbelige arvinger. En bog om menneskets fald og fuldendelse‹ (2014).

8) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 35ff. 9) Romerbrevet kap. 8, vers 17

Med Jesus til MGP

David Vang spiller til sommerstævnet 2014.

Disse bogstaver fra det græske alfabet er de to første bogstaver i »Kristus«.

Anti Social Media.

[≡] Lone Møller-Hansen
[□] Kurt Bøgsted og reach

David Vang, 25, er bassist i vinderbandet i dansk Melodi Grand Prix, der hedder *Anti Social Media* – og det er ikke, fordi han er imod sociale medier, for jeg erfarer, at han træffes nemmest på sms og Facebook! David studerer på *Rytmaskonservatorium* og er i lovsangsbandet i *Regen* i Kristuskirken, hvor han også er vokset op.

»Det er *Regens* sociale arbejde med de hjemløse, der gør dette fællesskab til noget særligt for mig«, fortæller David og forklarer: »Jeg holder meget af at hjælpe menigheden ind i tilbedelse med lovsang, ligesom jeg også holder af at være »menig« kirkegænger de søndage, hvor en anden spiller bas i lovsangsgruppen.«

Jeg spørger ham, hvad hans tro betyder i forhold til hans musik: »Min tro er noget, jeg altid har med. Jeg prøver hver dag at gøre dette sted til et lidt sjovere sted med Jesus som mit forbillede – og det er lige meget, om jeg er på Nørrebro eller til MGP i Wien. Det

minder min store tatovering af Chi/Rho-symbolet på min ryg mig om hver morgen – dét hænger også på væggen i Kristuskirken – og bedekransen i min bastaske, som jeg ser hver gang, jeg gør klar til at spille. Meningen med min tro er, at min næste får det lidt federe, end før vi mødte hinanden!«

Døgnflue?

Han og bandet har en ambition om ikke at ligne de tidligere MGP-vindere, som oftest har været døgnfluer: »Jeg kan ikke vurdere, om *Anti Social Media* bliver en døgnflue, men vi har et stærkt hold bag os, der består af *Remee* og *Chief 1* og deres pladeselskab. Og vi har i fællesskab en klar ambition om at være de første MGP-vindere, der ikke bare går i glemmebogen!«

David slutter: »Jeg ser denne tid som et springbræt i min videre musikkarriere. Jeg lærer vildt meget om branchen og med kendskab til de mennesker, jeg møder, er det skridt på vejen til, at jeg måske en dag får held nok til at udgive min egen musik, som jeg arbejder på ved siden af.«

Dåb og baptister hører sammen. Redaktionen har bedt Bent Hylleberg skrive om den kristne dåb set i relation til bladets temaer gennem 2015.

Døden, livet – og dåben

Når noget skal være godt, siger vi, at det skal kunne holde i liv og i død. Så er det bestandigt. Rækkefølgen passer ikke i kristenlivet. Her er vi døbt til døden – og til livet!

[≡] Bent Hylleberg
[📷] Kurt Bøgsted

Vores kristenliv hænger sammen med Jesus' liv, død og opstandelse. Når Paulus taler om dåben, tager han fat i de helt centrale temaer i evangeliet. Han tolker dåbens betydning i sammenhæng med tro, frelse og Helligånd¹. Paulus siger til de Kristus-troende i Rom, at de i deres dåb er »døde fra synden«, og at de nu »skal vandre i et nyt liv«². De har i kraft af deres »dåbs-død« og deres modtagelse af Ånden fået en ny identitet.

Allerede nu kan Kristus-troende leve det liv, der hører opstandelsen til – leve

med kærligheden som praksis. De kan som døbte efterleve apostlens formaning: »Stil jer selv til rådighed for Gud som levende, der før var døde, så I bruger jeres lemmer for Gud som redskaber for retfærdighed«³. Vi skal ikke frygte vores biologiske død, der endnu venter. Vi er gået over fra »døden til Livet«; vores evighedsliv er begyndt!

Lev som om ...

For Kristus-troende i Rom – og alle andre steder – drejer det sig om at leve i dette dobbelte perspektiv: I kraft af det, der allerede er sket i deres dåb, og det, der hører fremtiden til med Gud. Det er – i lys af det, Paulus har sagt om tro, frelse, dåb og Ånd – allerede nu muligt at leve livet som en lang gudstjeneste på jorden. Vort liv skal i samspil med trosfæller (venner), med modstandere (fjender) og i det offentlige rum⁴ tage sigte mod at fastholde »det gode« – dét, der

venter i hele dets fylde, når vi kommer frem til målet, der er livet hos Den Opstandne i Guds rige.

Som Kristus-troende får vi i dåben en ny identitet. Dåbens dramatiske form – at blive begravet under vandet og oprejst til »Livets nyhed« – illustrerer dét, der er sket. Derfor siger Paulus, at Kristus-troende i dåben gennemgår en forvandling, der fornyer os. Når vi står op af dåbsvandet, træder vi op og ind i et nyt livsrum, hvor vi møder Kristus i hans opstandelses-legeme, der er den kristne menighed. Vi hører til i et nyt fællesskab⁵.

Her i menigheden skal forvandlingen ses og vedligeholdes. Herudfra skal vi med liv og lemmer tjene Gud. Vort liv tager ikke længere form efter omgivelserne i den gamle verden. Vores tankegang skal præges af »en ny måde at tænke på«. Det gælder om at lade os forvandle gennem en eftertanke, der er mærket af Guds vilje til

1) Kasper Bro Larsen & Troels Engberg-Pedersen (red): Paulusevangeliet – nye perspektiver på Romerbrevet, Anis 2015, om tro (kap. 4), frelse (kap. 5), dåb (kap. 6) og Helligånd (kap. 8). 2) Romerbrevet kap. 6, vers 2 og 4. 3) Romerbrevet kap. 6, vers 13. 4) Det er de tre områder af kristenlivet, som Paulus fortolker i Romerbrevets kap. 12:1-15:13. 5) Romerbrevet kap. 12, vers 3-9. 6) For døbte sigter alt liv i menigheden og i det omgivne samfund på at virkeliggøre »det gode«. Det fastholdes gennem hele afsnittet, se 12:2,9,21; 13:4 og 14:6.

» Det er ifølge Paulus de Kristus-troende, der kan tænke fornuftigt! «

» Der er saft og kraft i Paulus' forkyndelse om dåben. Lad os øse! «

at gøre »det gode«⁶. Ifølge Paulus er det de Kristus-troende, der kan tænke fornuftigt! De er i stand til at »skønne«, hvad opstandelsens liv og glæde går ud på!⁷

Hvorfor ikke ...

Når jeg blandt baptister lytter til vidnesbyrd eller prædikener om dåben, hører jeg sjældent noget, der minder om dette! Hvorfor lever vi så fattigt? Vort evighedsliv, der er begyndt i dåben, skal udvikles frem mod målet: Jesu Kristi dag og frelsens endelige opfyldelse. Der er saft og kraft i Paulus' forkyndelse om dåben til menigheden i Rom. Lad os øse!

Jeg tænker ofte på Benny Andersens »Morgenhymne«, som han begynder: »I dag skal der leves, folkens! Hans overskuds-digt slutter sådan: »Thi kendes for ret: Du er dømt til at leve! Bid livet i låret! Find fremtiden frem! Rut med planer og visdomsord! Brug store ord i massevis!« – Det er i den

stil, Paulus skriver om dåben! Lad os begynde at leve, fordi vi er »døbt til Kristus – til døden og til livet!«

7) Romerbrevet kap. 12, vers 2

Esbjerg Evangeliet

Esbjerg Evangeliet, der er malet af kunstneren Erik Hagens, er et 40 meter langt vægmaleri på University College Syddanmark i Esbjerg.

[] Bente Jensen
[] Skoletjenesten, Silkeborg

Erik Hagens har med billedet ønsket at give et spejlbillede af Danmark i dag og samtidig en skildring af et liv fra ende til anden. Han har brugt Bibelens fortællinger fra skabelse til opstandelse som inspirationskilde og har sat vores historie i relief gennem disse fortællinger. Malet ind i historierne er kendte mennesker som A.P. Møller, Prins Joachim, Anders Fogh Rasmussen m.fl.

Maleriet begynder med Eva i Paradiset og fører tilskueren forbi Kain og Abel, Jakobsstigen, Babelstårnet m.m. op igennem beretningerne i Det nye Testamente. Rundt på maleriet er der omkring 150 bibelcitater, der hjælper os til at forstå motiverne.

Ovenstående udsnit viser ungdommens virvar af tilbud, indtryk og udtryk, inspireret gennem Bjergrprædikenen og lignelser.

En af de centrale scener i dette udsnit er demonstrationen i midten. Manden på podiet i det blå tøj er Jesus, der taler til mængden om, at vi skal elske vores fjender. Bag ham på lastbilerne er de klassiske symboler for de 4 evangelister.

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner er med i øverste venstre hjørne, hvor en aflædt kvinde er trukket ud af en bil og

nu ligger forsvarsløs på gaden.

Præsterne nedenunder i de fine kjoler slås om pladsen og er i færd med at smide Grosbøll ud, mens barnet på æblet bliver den mest direkte adgang til Bibelen.

Pas dig selv citatet på ligusterhækken er en kommentar til Janteloven, der ofte kvæler engagementet og ideerne for os.

Flere sogne har gennem Skoletjenesten

fået trykt en 30 m. reproduktion af maleriet på stof, som udstilles rundt omkring på biblioteker og i kirker.

Der er rigtig mange historier gemt i maleriet, og det har været en stor oplevelse at gå rundt med sin Bibel i hånden og lade sig indfange af de mange tanker, der ligger bag.

Min opfordring til jer lyder: Prøv selv! Nærmere information kan findes på nettet.

Baptistkirkens fritidsarkivar og slægtsforsker

»Skulle det være interessant?«, svarer **Villiam Nielsen**, da jeg kontakter ham for at høre mere om hans hobby – slægtsforskning. Men jeg kan fornemme hans smil gennem telefonen, da jeg gerne vil høre mere om hans 35 år som fritids-arkivar.

[≡] Lea Kjelgaard
[📷] Kristian Kiel

Som 50-årig får Villiam en blodprop i hjertet, som udelukker ham fra arbejdsmarkedet, og pludselig får han tid til at dykke ned i sin interesse – familieforhold. Det begyndte med slægtsforskning af hans egen familie, men spredte sig hurtigt, da naboer, venner, bekendte og venners bekendte også ønskede at vide mere om slægtens fortid. 35 år senere har det resulteret i et stort materiale om bl.a. baptistfamilier.

Indlæring ved handling

Da Villiam i sin tid begyndte på slægtsforskning, tog han et kursus – bl.a. for at lære at tyde gotisk skrift, men *»det lærer man først rigtigt, når man selv kommer til at arbejde med det«*, lyder det fra Villiam. I dag er han ganske ferm til den gotiske skrift. Det betyder, at slægtsforskere i omgangskredsen ringer til ham, når de støder på gotiske dokumenter, de ikke selv kan tyde. Villiam har dog selv en livline,

han kan ringe til, hvis han får problemer med det.

Internettet har gjort alt lettere

Før i tiden tog man til Landsarkivet i Viborg for at slå navne op, men i dag kan mange ting gøres hjemmefra på computeren. Det har betydet, at det er blevet lettere at finde forbindelser mellem folk, forbindelser man tidligere måtte opgive. Villiam fortæller om et tilfælde, hvor én ud af tre brødre ikke var til at finde, og han endte med at opgive. Senere faldt en af Villiams venner over efternavnet på nettet – da en dame fra Australien søgte efter danske slægtninge. Det viste sig, at manden, de ikke kunne finde, var flyttet til Australien og efterlod sig ikke mindre end 462 slægtninge der!

At møde folk, hvor de er

»Jeg synes, det er spændende at møde nye mennesker, og folk vil jo gerne snakke«, fortæller Villiam om sine mange år som slægtsforsker. Ved at spørge sig frem, har Villiam haft mulighed for at møde mange mennesker af forskellig støbning. Det,

synes han, er interessant. Det har også været med til at nedbryde nogle af de fordomme, folk kan have om hinanden.

Villiam skulle besøge to søstre uden for Løkken. Da han spurgte om vej, var reaktionen undren over, at han skulle besøge dem! De var kendt som et par originaler og boede et godt stykke udenfor byen på en gård, arvet efter forældrene. Gårdspladsen var fyldt med fritgående dyr, der gjorde det svært at køre bilen helt hen til huset. Da Villiam åbnede døren, blev han hilst velkommen af en høne, der strøg ud inde fra huset, da han åbnede døren. Indenfor måtte en stor gul huskat flyttes for at lave en siddeplads til Villiam. Selvom søstrene blev opfattet som specielle af resten af byen, oplevede Villiam dem som almindelige, flinke mennesker.

At holde øjne og ører åbne

Villiam har flere gange oplevet, hvordan tilsyneladende tilfældige møder kan føre →

» Tilfældige møder kan føre til et gennembrud. «

Villiam Nielsen:

- født i Ingstrup Baptistkirke, hvor forældrene var pedeller
- bor i Aalborg med sin kone Clara
- medlem af Karmelkirken
- 1 datter, 3 børnebørn og 2 oldebørn
- arbejdede som specialarbejder med at etablere kloakker i nye bygninger

» Interessen for slægtsforskning er stor. «

→ til et gennembrud, man ikke havde forventet, hvis man holder øjne og ører åbne. Da han søgte sin kone Claras morbrors børn, tog han med sin svoger til Viborg på Landsarkivet, men han kunne ikke finde ud af, hvor børnene og deres mor var blevet af. Hun var fra en lille by mellem Viborg og Randers, så de satte kursen derud og søgte efter efternavnet på gravstenene på den lokale kirkegård. Gennem et par samtaler med folk på kirkegården fandt de frem til graven med navnene. De begyndte at notere fødsels- og dødsdatoer til brug senere, da to damer pludselig standsede bag dem. Villiam undskyldte for at stå i vejen og spurgte, om de var kommet for at besøge denne grav. Det viste sig at være mor og datter. Morens mand var bror til hende, de søgte, og de endte med at få al den information, de havde brug for, om både børnene og deres mor.

Stor interesse

Interessen for slægtsforskning er stor. Villiam startede med at undersøge baptistfamilier i nærområdet, men interessen rygtedes, og efterhånden var der flere og flere,

der blev nysgerrige efter deres familiers slægtsforhold. Der har også været nogle stykker, som har været overbevist om, at deres bedsteførelde har været baptister, men Villiam har efter at have undersøgt sine kilder måttet fortælle, at de aldrig blev medlem af baptistkirken, selvom de måske omgikkes og levede sammen med baptister. Det gør, at der i dag udover at være optegnelser over de fleste nordjyske baptistfamilier, også er optegnelser over familier inden for andre trosretninger.

Gave til eftertiden

Selvom Villiams fingre ikke længere kan holde til arbejdet som slægtsforsker og arkivar, er det tydeligt, at han ikke har mistet interessen. Hans geist og passion for familieforhold og historien bag familierne lever stadig i bedste velgående, og han er glad for at kunne dele ud af sine optegnelser, så alle, der er interesserede, kan slå op i hans værker og finde den information, de søger.

Fakta | Villiam Nielsens samling – baptistslægter i Nordjylland

Arkivet omfatter:

- 34 mapper med nordjyske baptistslægter
- 14 mapper med ca. 13.000 navne
- 3.000 kartotekskort med bl.a. nekrologer
- 17 slægtsbøger
- Handler om ca. 190 baptistslægter i Jylland
- Arkivet findes på:
- Aalborg Stadsarkiv, Arkivstræde 1, 9000 Aalborg

Døbt

Ingstrup

15.02.2015: En mand og hans to sønner. Navne oplyses ikke af sikkerhedsgrunde.

Midtsjælland

26.10.2014: *Morten Lunding*, f. 14.10.1989

Odense

01.02.2015: *Maja Pecarski*, f. 29.04.1982
01.02.2015: *Edmir Alihodzic*, f. 20.07.1976

Optaget

Odense

25.01.2015: *Naomi Aloysius*, f. 18.02.1992, døbt 09.03.2008 i Vestermarkskirken, Grindsted
25.01.2015: *Linkajan Nadarajah*, f. 27.12.1990, døbt 20.05.2007
01.02.2015: *Mihajlo Pecarski*, f. 02.02.1981, døbt 27.05.2001 i Nis, Serbien

Pandrup

01.02.2015: *Moti Lal Subba*, f. 04.02.1948, døbt 11.06.1993 i Nepal
01.02.2015: *Dil Maya Subba*, f. 10.08.1984, døbt 02.07.1995 i Nepal
01.02.2015: *Nari Maya Subba*, f. 23.07.1981, døbt 25.05.1993 i Nepal
01.02.2015: *Kausila Subba*, f. 17.02.1955, døbt 17.03.1992 i Bhutan
01.02.2015: *Mamta Subba*, f. 05.12.1988, døbt 23.06.2003 i Nepal

Døde

Bethelkirken

Knud Erik »Kyt« Hansen, født 11.06.1957, døbt 11.03.1973 i Rønne, døde 29.11.2014
Mona Jensen, født 07.11.1944, døbt 15.11.1959 i Brovst, døde 12.02.2015
Edith Winther, født 15.03.1927, døbt 09.06.1957 i Bethelkirken, døde 16.02.2015

Brovst

Lindhart Nielsen, født 13.11.1950, døbt 07.11.1965 i Brovst, døde 08.09.2014
Tage Jensen, født 04.10.1927, døbt 11.11.1945 i Pandrup, døde 25.12.2014

Frederikshavn

Knud Pedersen, født 30.07.1938, døbt 01.05.1960 i Brønderslev, døde 30.01.2015
Gunnar Kvist, født 26.05.1925, døbt 03.11.1940 i Vårst, døde 11.02.2015

Karmelkirken

Ritta Hedvig Knudsen, født 14.06.1927, døbt 19.03.1944, døde 01.02.2015

Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

Erling Beermann Anderson, født 29.04.1921, døbt 08.10.1944 i Hjørring, døde 29.01.2015

Korskirken

Grete Olsson, født 09.03.1926, døbt 13.04.1941 i Kristuskirken, Kbh., døde 31.01.2015

Kristuskirken

Lisbeth Knudsen, født 12.04.1947, døbt 21.01.1962 i Kristuskirken, Kbh., døde 17.12.2014
Hans Bjørn Rasmussen, født 24.11.1926, døbt 21.12.1941 i Kristuskirken Kbh., døde 23.12.2014
Eve Berner Elleby, født 24.08.1933, døbt 18.11.1951 i Kristuskirken Kbh., døde 27.12.2014

Inger Birthe Hansen, født 23.02.1930, døbt 01.02.1948 i Evg. Missionsvirksomhed, døde 31.12.2014
Axel Eilertsen, født 01.04.1924, døbt 19.12.1943 i Kristuskirken Kbh., døde 11.01.2015
Erik Worsø Sørensen, født 09.04.1928, døbt 21.08.1966 i Kristuskirken, Kbh., døde 08.02.2015

Midtsjælland

Magnus Klarskov Pedersen, født 01.07.1926, døbt 21.11.1943 i Skee, døde 11.10.2014

Nibe

Lucia Sârbu, født 08.12.1948, døbt 16.09.1990 i Kristuskirken, Kbh., døde 09.02.2015

Nørresundby

Valborg Larsen, født 03.08.1922, døbt 03.05.1936 i Nørresundby, døde 31.12.2014

Pandrup

Tage Klitgaard Andersen, født 06.04.1924, døbt 08.12.1946 i Birkelse, døde 23.01.2015

Sindal

Egon Eskildsen, født 15.08.1917, døbt 14.08.1938 i Pandrup, døde 02.11.2014
Egon Milton Nielsen, født 23.03.1924, døbt 24.04.1940 i Mosbjerg, døde 23.11.2014

Thisted

Anna Ingrid Sørensen, født 30.11.1920, døbt 07.07.1935 i Hals, døde 28.12.2014

Østhimmerland

Bodil Bach Lund, født 23.09.1939, døbt 01.05.1955 i Østhimmerland, døde 27.01.2015

Livet er evigt

»Ja, men når vi dør, så er det bare slut. Der er ikke mere. Så er det færdigt. Når vi er døde, er vi døde, og der er kun stor tomhed og intet liv.« Og »Vi ved det ikke, men håber, at der er noget bagefter«. Sådanne udsagn har jeg hørt mange gange, når jeg har talt med mennesker.

[] Elise Gaust

[] Barkholt Foto

» Er jeg død, Gud, jamen, så kommer jeg nu! «

Elise Gaust

- medlem af Hjørring Baptistkirke og præst for Hirtshalskredsen fra 1994
- præst i Køge Bugt menighed 1982-94
- teologiske studier ved Københavns Universitet 1981-86 og i Stockholm 1990

Jeg vil sige så indtrængende, som jeg kan: Livet er evigt. Det slutter ikke bare med døden.

Hvor ved jeg det fra?

Jeg ved det, fordi Bibelen siger det, fordi Jesus siger det. Men jeg ved det også, fordi jeg selv har oplevet det. I 1966 var jeg meget syg og uden bevidsthed, men kunne stadig høre. Jeg hørte to læger, der stod ved min seng, være rørende enige om, at jeg var død. Men før de endeligt ville slukke for respiratoren, ville de lige have deres eftermiddagskaffe. Jeg var ikke i stand til at gøre dem klart, at jeg var i live. Indvendigt sagde jeg: »Er jeg død, Gud, jamen, så kommer jeg nu!»

Jeg oplevede, hvordan jeg blev ført gennem et mørke og ud i et lys så vidunderligt skønt. Jeg oplevede mig stadig som et menneske. Jeg var hel, jeg var rask. Jeg blev ført frem mod en anden skikkelse af lys, som var indbegrebet af kærlighed og varme. Jeg var ikke i tvivl om, at det var Jesus, jeg stod foran. Jeg fik nogle ord om, at jeg skulle tilbage. Jeg fik også et løfte og et kald til at tjene Ham og være hos Ham og være i Hans tjeneste. Og så blev jeg sendt tilbage, væk fra lyset.

En tredje læge kom og skulle lige se til mig, og han opdagede så, at der stadig var lidt liv i mig. Det må have været en noget chokerende opdagelse. Langsomt kom jeg til bevidsthed igen, men jeg vågnede op som totalt lammet og kunne ikke tale. Dog vidste jeg dybt inde, at jeg var værdifuld, elsket og kendt af Gud.

Død for anden gang

Jeg blev rask og genoptog mit liv med to små børn. De næste to et halvt år var jeg kirkebetjent og gjorde rent i en kirke. Det måtte da være at tjene Gud!

Men så blev jeg igen syg, fik hjertestop og døde for anden gang. Denne gang var jeg væk i længere tid end første gang. I journalen står, at jeg var død i otte minutter. Jeg kom igen op til Jesus og følte den samme vidunderlige kærlighed strømme imod mig. Her ville jeg gerne blive, men Jesus sagde til mig, at Hans kald til mig var, at jeg skulle fortælle om Ham. Jeg skulle

» Jeg hørte to læger, der stod ved min seng, være rørende enige om, at jeg var død. «

følges med Ham og leve mit liv sammen med Ham. Så sagde han: »Gå tilbage til dine søskende og sig til dem, at jeg lever, at livet er evigt. Gå tilbage og sig, at jeg lever, at livet er evigt!«

At vidne om Jesus og livet

Det har jeg prøvet at leve mit liv efter. Det er en nåde at få lov til at gå ud med det budskab, at alle mennesker er elskede, også når vi er tvivlende og forvirrede. Anden gang, jeg blev syg, havde jeg stadigvæk løftet og kaldet fra første gang, og derfor sagde jeg: »Jeg ved, jeg skal leve.«

Med sklerose og leddegigt kan mit liv undertiden synes for svært, men derigennem har jeg også oplevet at tale med mange mennesker om håbet og det, at Jesus lever og elsker os.

Vi skal leve i bevidstheden om, hvem Han er, og hvem vi er. At vi er grænseløst elskede – selv i vores mest totale magtesløshed og kommen til kort. Dér, hvor vi intet magter – hverken at spise eller røre os – selv dér kender Han os og har omsorg for os. Selv dér er vi brugbare for Ham. Vi kan synes, at livet er svært og måske også håbløst ind imellem, men vi er aldrig nogensinde alene.

Livet er evigt

Vi vælger her og nu, hvor vi skal tilbringe livet, når vi dør. Nu må vi tro på det, som Jesus sagde: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør!« Vi skal leve i bevidstheden om, at det er nåden og Guds kærlighed, som fører os, er med os og omslutter os.

1) Johannes-evangeliet kap. 11, vers 25

Kirkens ritualer markerer og bekræfter sammenhæng over tid, fællesskab i nuet, mening med livet og tillid til Guds evige kærlighed. Artikelserie: **Dåb** – vielse – barnevelsignelse – begravelse – nadver.

Dåb

[≡] Søren P. Grarup

[📷] Adrian Michael

Den, der døbes, bekender først sin tro på Jesus. Den ældste dåbsbekendelse lyder: ›Jesus er Herre!«. Derefter sænkes han/hun ned under vandet og rejses op igen i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.

Den kristne dåb har rødder i jødiske renselses- og indvielsesritualer – fx Johannes Døberens dåb¹. Jesus blev døbt af Johannes² som en indvielse og udrustning til hans offentlige tjeneste. Jesus pålagde disciplene at forkynde evangeliet og at døbe³.

Jesus' dåb blev ›prototypen‹ på kristen dåb: en indvielse til et liv i tro og tjeneste. Det vigtigste er ikke vandet, men sammensmeltningen af personens bekendelse og Guds tilsigelse af Helligånden ligesom ved Jesus' dåb. Dåben bliver således også indgangen til tros- og tjenestefællesskabet i menigheden.

Paulus kalder dåben en begravelse og en opstandelse, en delagtighed i Jesus' død og opstandelse – et helt nyt liv bliver til⁴.

Døberhulen – Die Täuferhöhle – i Schweiz. Hulen, der kan rumme ca. 200 mennesker, blev brugt efter 1536 som samlingssted for de forfulgte døbere på reformationstiden.

Ned foran hulens indgang løber der i regnperioder et lille vandfald. Hulen ligger ca. 900 meter o. h. øst for Zürich. Den er 40 m bred, 30 meter dyb og ca. 4 meter høj.

BaptistKirkens ledelse tager ordet. En efter en kommenterer de temaet for hvert nummer af bladet gennem resten af året. Bent Hylleberg begynder med denne måneds tema: **Dom og frelse**

Den herlige yderste dag

Dommedag hører til den kristne tro. At ›dømme‹ betyder at træffe en afgørelse, så ret og sandhed kommer for dagen. Det er Guds sag at ›forkynnde dommen‹. Det sker i hans time.

[≡] Bent Hylleberg

[†] Joakim Skovgaard, www.smk.dk

Dommedag er vredens dag: Guds vrede vender sig mod al ondskab og uret. Men også glædens dag: Opstandelsen og det evige liv hører med. Ifølge evangeliet frelses vi af nåde ved tro. Men vi dømmes efter, om Guds kærlighed har båret frugt – dvs. efter vores handlinger¹. Det begynder i tro og tager sigte på kærlighed. Johannes understreger, at vi allerede er dømt ved at unnlade kærlighedens gerninger².

1) Markus-evangeliet, kap. 1, vers 1-5. 2) Markus-evangeliet, kap. 1, vers 9-1. 3) Markus-evangeliet, kap. 16, vers 15-16; Matthæus-evangeliet, kap. 28, vers 18-20. 4) Romerbrevet, kap. 6, vers 3-11

1) Matthæus-evangeliet kap. 16, vers 27; 2. Korintherbrev kap. 5, (egen oversættelse). 5) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 28. 6) Matthæus-evangeliet om Vingårdsejeren (kap. 20, vers 1-16) og

Menneskets frihed

Det er ikke ligegyldigt, hvordan vi lever – med og under nåden. Vi har ingen fuldmagt til at hævde, at vi ikke fortabes. Der er mange tegn på fortabelse – at vi taber frelsen. Det sker, når vi blankt afviser Gud. Når vi forkaster Guds nåde, forbliver vi i fortabelsen – det nådesløse liv, vi vælger uden kærlighed. Det kaldes »at forhærde sig«³. Gud frelser os ikke mod vores vilje.

Guds frelsesvilje

Her møder vi et paradoks, for Guds perspektiv er universelt. Som i skabelsen, så også i fuldendelsen. Derfor be'r vi: Ske din vilje, komme dit Rige! Guds projekt går ud på, at »alt samles under Kristi hoved«⁴, at Gud bliver »alt i alle«⁵. Det skabte skal frelses – uden synd og ondskab. Derfor er kirkens opgave at forkynde glæden. Hertil hører også håbets perspektiv hos Peter:

Fra Dødsriget rækker de døde hænderne mod Kristus, der træder på dødens og det ondes symboler, medens en mørk skikkelse øverst til venstre flygter fra Lyset.

At »alle ting skal genoprettes«⁶, og at vi be'r med Paulus: »Gud, vor frelser, vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden«⁷.

Dommeren er frelseren

Jesus har i opstandelsen sat sig ved »Faderens højre hånd«. Han dømmes på Guds vegne. Dommens dag er »Jesu Kristi dag«⁸. Dommeren er frelseren! Der er ingen grund til frygt. Kun til glæde. Ifølge Paulus frelses vi i dommen »som gennem ild«⁹. Betyder det, at det er uretten og ondskaben, der brænder op, mens vi, der udøver det onde, består i dommen? Består Guds dom i et nej til synden, men et ja til synderen?

Guds kærlighed ændrer sig ikke. Gud handler, så hans kærlighed sker fyldest. Frelsens historie er fuld af overraskelser. Det gælder også Jesu lignelser om dommens dag¹⁰. Handler Gud i sin kærligheds magt på tværs af vores forventninger – for at alle kan være med i hyldestråbet, når Gud bliver »alt i alle«? Hvor generøs er Gud?

vers 9-10; Johannes' Åbenbaring kap. 22, vers 12 m.fl. 2) Johannes-evangeliet kap. 5, vers 24-30; kap 3, vers 16-21. 3) Efeserbrevet kap. 4, vers 18. 4) Efeserbrevet kap. 1, vers 10 Apostlenes Gerninger kap. 3, vers 21 (Seidelin). 7) 1. Timotheusbrev kap. 2, vers 1-3. 8) 1. Korintherbrev kap. 1, vers 8. 9) 1. Korintherbrev kap. 3, vers 10-15. 10) Se lignelserne i om Verdensdommen (kap. 25, vers 31-46).

Skarpe betragtninger

Det er de færreste beskåret at kende mange virkelig begavede mennesker. Enerne. Dem, der kan og tør og vil. Der er ikke mange af dem i hver generation. De er også tit besværlige, for de har svært ved at affinde sig med det konventionelle.

[≡] Ole Lundegaard

[📁] Arkiv

Troels Thorndal døde i 2013, kun 46 år gammel. Han var en af dem – enerne. Han var præst i Frederikshavn, senere i Aarhus, og han blev socialrådgiver og meget andet.

Nu har Troels' enke, Susanne, givet os en gave. I januar udgav hun på eget forlag en del af Troels' skrifter. 5 smukke bøger, i alt omkring 500 sider, fyldt med skarpe betragtninger om liv og død, håb og længsel, kærlighed og evangelium. At gøre bøgerne ret ville kræve side op og side ned med citater. Bøgerne består af en prædikensamling, en salmesamling, to digtsamlinger, en samling børnenoveller samt en kort introduktion.

Troels' digte afslører, at han levede med enerens ensomhed, følte sig på en gang udenfor og udvalgt. Han kæmpede også livet igennem med sit forhold til kirken, som han snart elskede, snart ikke kunne holde ud. Da dette er et kirkeblad, har jeg valgt at bringe et af hans digte om kirken.

Han drog ind

De gamle hængsler knirker.
Overliggeren svajer som et øg.
Dørene er skjoldede af fugt.
Velkommen i kirke.

Søndagssolskinsmorgen.
Jeg luskede langs murene
stirrede i jorden
morgenhosten.
Få skridt derfra
så jeg ham
Ærens konge.

Var det et syn,
en hallucination?
Overliggeren rankede sig.
Hængslerne gled lydefrit.
Dørene stod som nymalede.

Og ind
ind drog han
selv med bøjet hoved.
Om det var fordi han var ydmyg
eller fordi døren var for lille
ved jeg ikke.
Han drog ind.

Da jeg kom til kirken
til døren
til overliggeren
til hængslerne
var alting som det plejede.
Intet forandret.
Forbandet.

Og jeg drog ind
med hængslernes hylende hån
i min nakke.

Fra digttrilogien

›Udpost – Ingen sang – Post Mortem‹

Troels Thorndal.

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635